

२०७५ भाद्र २० बुधवार ५-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
“भीठे बच्चे- सेवाको सोख राख, विशाल बुद्धि राखेर सेवाका भिन्न-भिन्न युक्तिहरू निकाल, जुन कुरा व्यर्थ
छ, त्यसलाई सुधार गर।”

प्रश्न:- आत्मा जो अजामिल जस्तो गन्दा बनेको छ, त्यसलाई सफा गर्ने साधन के हो?

उत्तर:- उसलाई ज्ञान मानसरोवरमा डुबाइदेऊ, यदि ज्ञान सागरमा डुबिरह्यो भने आत्माको मैला सफा हुन्छ।

प्रश्न:- ब्राह्मणहरूको लागि सबै भन्दा ठूलो पाप कुन चाहिँ हो?

उत्तर:- ब्राह्मण यदि बाबाको आज्ञा मान्दैन भने यो धेरै ठूलो पाप हो। बाबाको पहिलो आज्ञा छ-
तिमीले मलाई निरन्तर याद गर, तर बच्चाहरू यसमा नै फेल हुन्छन्। फेरि मायाले कुनै न कुनै
विकर्म गराइदिन्छ।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूको बुद्धिमा के आउँछ? को आउनु भएको छ? (बाबा, टिचर, सतगुरु) माता-पिता
अक्षर त अवश्य हुनु पर्छ। माता-पिता अक्षर भारतवर्षमा प्रचलित छ। तिमी माता-पिता... पछि तिमी भन्न
सक्छौ बापदादा। हुन त माता-पितामा बापदादा स्वतः आइहाल्छ। तर होइन, यो सम्झाउने तरिका हो
किनकि बाबा हुनु हुन्छ भने माँ पनि अवश्य हुनु पर्छ। त्यसैले माता पहिले को हुन्? यो हो अति गहन कुरा,
जो कसैले बुझ्न सक्दैन। के प्रजापिता ब्रह्मा भएपछि पनि माता आवश्यक छ? प्रजापिता ब्रह्माको साथमा
कोही प्रजापत्नी पनि आवश्यक छ? छैन। प्रजापत्नी आवश्यक छैन, किनकि यो मुख वंशावली हो। त्यसैले
ब्रह्माकी पत्नी कुनै हुन सक्दैन। यो धेरै गहन एवं गम्भीर कुरा छ, यसलाई बुझ्न र धारण गर्नको लागि बुद्धि
चाहिन्छ। यहाँ एकै बाबा हुनु हुन्छ जो बच्चाहरूको सम्मुख आउनु हुन्छ। तिमी त सम्झन्छौ- माता-पिता,
बापदादा सम्मुख आउनु भएको छ। जो बच्चाहरू सेन्टरमा रहन्छन् र जसले बाहिर सेवा गर्छन्, उनीहरूले
यो सम्झदैनन्- माता पिता बापदादा सम्मुख आउनु भएको छ। अरूले सम्झन्छन्- फलानी बी.के. वा
ब्रह्माकुमारी आएको छन्। यी मम्मा एडाप्ट गरिएको हो। सबै भन्दा लक्की (भाग्यवान्) सितारा जगत्
अम्बा हुन्। यिनी सम्हाल्नको लागि मुख्य छन्, त्यसैले यिनमाथि कलश रहन्छ। यी ब्रह्मा त भए ब्रह्म पुत्रा,
मेलको रूपमा। त्यसैले सरस्वती अवश्य चाहिन्छ। सरस्वतीलाई नै जगत् अम्बा भनिनु पर्छ। यी मेललाई त
जगत अम्बा भनिदैन। यो धेरै राम्रो रहस्य छ जुन कुनै पनि गीता भागवतमा छैन। शास्त्रहरूमा कहानी
लेखेका छन्। ५ हजार वर्ष पहिले वा २५०० वर्ष पहिले के थियो, त्यो बसेर लेख्छन्। त्यहाँ नाम, रूप, देश,
काल त केही पनि छैन। नाटक पनि अनेक प्रकारका बनाउँछन्। यो बाबा सम्मुख बसेर राम्रो सँग सम्झाउनु
हुन्छ जसले गर्दा बच्चाहरूले हरेक कुरा पूरा सम्झिऊन्। यी गीतहरू पनि कुनै कुनैमा अर्थ बिनाका अक्षर
छन्। अब आकाश तत्त्व त यहाँ छ, यसमा त हामी बसेका छौं। जुन पारलौकिक बाबालाई सबैले याद
गर्छन् उहाँ कुनै आकाश तत्त्वबाट आउनु हुन्। यदि कृष्णको आत्मा भनौं भने पनि उनी त यहाँ नै छन्। सबै
मुख्य-मुख्य आत्माहरू, धर्म स्थापक आदि यहाँ नै छन्। कृष्णको आत्मा पनि ८४ औं जन्ममा यहीं छन्।
उनको आत्मालाई त बोलाउन सकिदैन। परमपिता परमात्मालाई बोलाइन्छ- आउनुहोस्, आफ्नो महत्त्व

निर्वाणधाम छोडेर त्यहाँबाट आउनुहोस्। तिमी आत्माहरूको सिंहासन त महत्त्व हो। आकाशमा त तिमी जीव आत्माहरू रहन्छौ। यो रङ्गमञ्च हो, खेल खेलनको लागि। जब गीत सुन्दछौ, मनमनै आफै करेक्ट गर्दै जाऊ। यो त जसले नाटक बनाए उनीहरूले नै फेरि गीत बनाएका हुन्। फिल्म शूट गर्नेहरूलाई पनि सम्झाउनु पर्छ। यसमा धेरै विशाल बुद्धि चाहिन्छ। बाबा राय दिनु हुन्छ सेवा गर्नको लागि। यो ड्रामा जसले बनाएका हुन्, उनलाई सम्झाउनु पर्छ। उनीहरू सँग मिल्नु पर्छ। यति समझ चाहिन्छ। बाबा त डाइरेक्सन दिनु हुन्छ। बाबा त गएर सोध्नुहुन्छ। बाबा तिमी बच्चाहरूलाई निर्देशन दिनु हुन्छ— यसरी-यसरी गर, श्रीमत्तमा चल। (गीत) वास्तवमा धर्ती यो संसार हो। भारतमा नै उहाँलाई आउनु पर्छ। भारत नै उहाँको बर्थ प्लेस (जन्मस्थान) हो। सबै उहाँ निराकार पितालाई नै बोलाउँछन्। कृष्ण त सबैका पिता होइनन्। अनि जो मुरली देखाउँछन्, त्यो कुनै काठको तुतारी (मुरली) त होइन, जो कृष्णको हातमा दिन्छन्। मुरली त वास्तवमा ज्ञानको हो।

विद्याकी देवी (गडेज अफ नलेज) सरस्वतीलाई भनिन्छ। राधालाई भन्दैनन्, कृष्णलाई पनि भनिदैन। यी त जोडी हुन् बाबा र बच्चाहरूको। सरस्वतीलाई भनिन्छ विद्याकी देवी। त्यसैले अवश्य प्रजापिता ब्रह्मा, ब्रह्मापुत्रा पनि विद्याका देवता हुनु पर्छ। तर ब्रह्माको लागि गायन गरिदैन। गड इज नलेजफुल भनिन्छ। ब्रह्मा नलेजफुल होइनन्, गड नलेजफुल हुनु हुन्छ। परमपिता परमात्मा ज्ञानसागर हुनु हुन्छ भने अवश्य आफ्ना बच्चाहरूलाई ज्ञान दिनु हुन्छ। पहिले-पहिले यिनमा प्रवेश गरेर यीद्वारा अरूलाई दिनु हुन्छ। यसमा सबै लक्की सिताराहरू आउँछन्। ज्ञान सूर्य, फेरि ज्ञान चन्द्रमा यी (ब्रह्मा) भए, फेरि चाहिन्छ ज्ञान चन्द्रमाको नजिक एक सितारा, जो चन्द्रमाको सामुन्ने रहन्छ। त्यो धेरै चम्किलो हुन्छ। उनलाई ज्ञान लक्की सितारा भनिन्छ। उनको नाम सरस्वती राखिएको छ। सरस्वती छोरी भइन् नि। यी त भए पिता, ठूलो नदी पनि भए। धेरै ठूला नदी हुन्। सबै नदीहरूको मिलन सागरमा हुन्छ। सागर र नदीहरूको मेला हुन्छ। सरस्वती पनि सागरमा मिल्छिन्। उनको मेला हुँदैन। मेला ब्रह्मापुत्रा नदीको लाग्छ। यो नदी वन्दरफुल छ, मेल (पुरुष) हुन्। नदी त फिमेल (स्त्री) लाई भनिन्छ। यो गहन रहस्य धेरै बुझ्न लायक छ। तर यो कुरा पहिले-पहिले कसैलाई बताउनुहुँदैन। पहिले त लौकिक माता-पिता, पारलौकिक माता-पिताको रहस्य सम्झाउनु पर्छ। लौकिक माता-पिताबाट अल्पकाल क्षणभंगुर सुखको वर्सा मिल्दै आएको छ। यो त पक्का याद रहनु पर्छ। अरू कसैले पनि दुई पिताको रहस्य सम्झाउन सक्दैन। उनीहरूले त जानेकै छैनन्। गायन गर्छन्— तिमी माता-पिता.... अब पिता सर्वव्यापी हुन् भने माता कहाँ गइन्? यो सम्झनु पर्ने कुरा हो नि। माता-पिता चाहिन्छ नि। माता-पिता भनिन्छ निराकारलाई। तर यो बुझ्दैनन्, यिनलाई माता-पिता किन भनिन्छ! उहाँ त गड फादर हुनु हुन्छ। फेरि भन्छन् एडम र ईभ। एडम नै ईभ हुन्, यो बुझ्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्मा उनै फेरि माता पनि हुन्। एडम र ईभ अथवा आदम-बीबी भन्दछन्। तर अर्थ बुझ्दैनन्। बच्चाहरू बुझ्न सक्छन्— आदम-बीबी वास्तवमा यिनै (ब्रह्मा) हुन्। बीबी सो आदम हुन्। यिनलाई बीबी-आदम दुवै भनिदिन्छन्। उहाँ त बाबा हुनु हुन्छ। यो पेचिलो कुरा छ। भारतखण्डमा गायन पनि गर्छन्— तिमी माता-पिता... यत्तिकै सुनी-सुनाइमा गाइरहन्छन्, अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्।

सत्ययुगलाई एकदम टाढा लगिदिएका छन्। लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। धेरै वर्ष पहिले (लङ्-लङ् एगो) पनि कति? कहानी त धेरै नजिकको नै सुनाइन्छ। तिमी सम्झाउन सक्छौ- धेरै वर्ष पहिले अर्थात् ५ हजार वर्ष पहिले यस भारतवर्षमा देवी-देवताहरूको अखण्ड, अटल, सुख-शान्तिमय राज्य थियो। अरू कुनै राज्य थिएन। यो अक्षर विद्वान्, आचार्यहरूले भन्न सक्दैनन्। थाहा हुनु पर्छ- देवी-देवताहरूको राज्य थियो, तर कसरी स्थापना भयो? लक्ष्मी-नारायण कसरी बने? कसरी उनीहरूको राजाई स्थापना भयो? उनीहरू भन्दा पहिले त कलियुग थियो। वास्तवमा कलियुगको अन्त्य त अहिले हो, अनि कलियुगपछि फेरि सत्ययुग हुन्छ। सत्ययुग सामुन्ने आएको छ। जुन धेरै वर्ष पहिले... थियो त्यो सामुन्ने आइपुग्यो। ८४ जन्म लिँदै-लिँदै अब कलियुगको अन्त्य आइपुगेको छ। अहिले तिमीलाई भनिएको छ- ५ हजार वर्ष पहिले यी लक्ष्मी-नारायणको सत्ययुगमा राज्य थियो, अहिले छैन। अब समय आइसकेको छ। फेरि लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना भइरहेको छ, यो तिमी बुझिमा छ। जसको लागि तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। यो हो सम्झाउने कुरा। यो त सच्चा गीता आदि लेखिन्छ ताकि कोही पढेर रिफ्रेश हुँदै रहुन्। तिमीलाई थाहा छ- जो लेखिन्छ, त्यो फेरि प्रायः लोप भएर जान्छ। यो सच्चा गीता पनि रहने छैन। जो तिमीले लेख्दछौ त्यो सच्चा ज्ञान प्रायः लोप भएर जान्छ। अनि साथ साथै शास्त्रहरू पनि प्रायः लोप हुन्छन्। सत्ययुग-त्रेतामा शास्त्र हुँदैन। फेरि कल्प पहिले जसरी द्वापरबाट बनेका थिए, त्यस्तै गरेर बन्न थाल्नेछन्। यी हुन् भक्तिमार्गको सामग्री। रचनाको सामग्री धेरै ठूलो छ। तिमी ज्ञान सेकेन्डमा लिइहाल्छौ। सारा रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई तिमीलाई थाहा छ। तिथि-तारिखसहित पूरा हिसाब-किताब छ। ८४ जन्म सबैले लिँदैनन्। कसैले ७०, कसैले ६० लिन्छन्, कसैले २ पनि लिन्छन्। त्यो सारा मिनिमम २ मेक्सिममको हिसाब छ। पछि आउनेहरूको अवश्य नम्बरवार थोरै-थोरै जन्म होलान्। त्यसको फेरि बिस्तार गर्नु फाल्तू हुन जान्छ। तिमी बच्चाहरू सारमा बुझ्न सक्छौ। ८४ लाख जन्म त होइन, ८४ जन्म पनि सबैले लिँदैनन्। यत्तिकै केवल भनिदिन्छन्- ८४ को चक्र हो। ८४ लाख जन्महरूको चक्र भनेर गायन गरिदैन। (गीत) पाप कपटको छाया परेको छ। अहिले रावणको राज्य हो नि। आत्मामा मैलको छाया पर्दै-पर्दै अहिले बिल्कुलै अजामिल भएको छ। यति मैला चढेको छ जो सफा हुँदै हुँदैन। त्यो मैललाई निकाल्नको लागि गायन गरिएको छ- ज्ञान मानसरोवर, त्यसमा डुबिरहनु छ। जसरी खिया लाग्छ भने त्यसलाई हटाउनको लागि मट्टितेलमा डुबाइन्छ। यसमा पनि खिया लागेको छ, त्यसैले ज्ञानसागरमा डुबिराख। कुनै पानीको नदी वा सागरको कुरा होइन। ज्ञानसागर जसले ज्ञान दिनु हुन्छ, त्यस ज्ञानमा तत्पर रहनु छ। गृहस्थ व्यवहारलाई पनि सम्हाल्नु छ। त्यसको लागि कुनै मत आवश्यक भएमा लिँदै गर। हरेकको कर्मबन्धन आ-आफ्नै छ। सर्जनले सबैको लागि एकै दबाइ दिँदैनन्। हरेकको कर्मबन्धन, हरेकको बिमारी आ-आफ्नो हुन्छ। यो ५ विकारहरूको बिमारी महाभारी छ। यो बिमारीलाई कसैले जानेकै छैनन्। यो कहिले देखि सुरु हुन्छ? आत्मालाई बिमारी लागेपछि शरीरलाई पनि बिमारी लाग्छ। आत्मामा दुःख भएपछि शरीरमा पनि त्यसको असर पर्छ। यो कुरा शास्त्रहरूमा छैन। ती त भक्तिमार्गका भक्ति काण्ड हुन्। भक्तिमा पनि बाबाले बताउनु भएको छ- पहिले हुन्छ अव्यभिचारी भक्ति। फेरि रजोगुणी व्यभिचारी भक्ति, फेरि व्यभिचारी तमोगुणी भक्ति। जस्तो जस्तो भक्तहरूको अवस्था, भक्ति पनि त्यस्तै हुँदै जान्छ। ज्ञान पनि यसरी नै उत्रिन्छ। पहिले १६ कला, फेरि १४ कला फेरि १२ कला... प्रारब्ध जो बन्छ, त्यो फेरि उत्रिदै जान्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो कमाइ

हो। कमाइमा बिघ्न पर्छ। दशाहरू बदलिन्छ। सोध्दछन्- ममाथि कुनचाहिँ दशा बसेको छ? फेरि उनीहरूले बताउँछन्। यो सच्चा कमाइमा पनि बच्चाहरूमाथि दशा बस्छ। कसैमाथि राहुको दशा बस्छ, कालो मुख गर्छन्। बृहस्पतिको दशा थियो फेरि मायाले थप्पड लगायो, त्यसपछि राहुको दशा बस्न गयो। काममा गिरे अनि तुरुन्तै राहुको ग्रहण लाग्यो। ताला बन्द हुन जान्छ। यो हो गुप्त कडा सजाय। उसले फेरि कहिल्यै भन्न सक्दैन- भगवानुवाच काम महाशत्रु हो। संन्यासीहरू पनि काम महाशत्रुको कारण स्त्रीलाई छोडेर जान्छन्। यो निवृत्तिमार्गको पवित्रता पनि दुनियाँको लागि राम्रो हो। दुनियाँ नै पवित्रबाट अपवित्र बन्छ, त्यसैले उनीहरूलाई थमाउनको लागि यी संन्यासीहरू हुन्। मर्मतको लागि यो पवित्रता हो। पवित्रताको तागतबाट नै सृष्टि यति चल्छ। अहिले त ती पनि पतित बनिसकेका छन्। तिमीले उनको पनि सेवा गर्नु छ। सेवाको तिमी बच्चाहरूलाई धेरै धेरै सोख रहनु पर्छ।

बेकाइदा कुनै पनि चलन चल्नु छैन। हुन त पुरुषार्थी हौ, सम्पूर्ण त कोही पनि बनेको छैन। कुनै न कुनै पाप भइरहन्छ। बाबाको आज्ञा नमान्नु- यो पनि ठूलो पाप हो। बाबाको आज्ञा छ- निरन्तर मलाई याद गर। मलाई थाहा छ- गर्न सक्दैनन्। तर पनि तिमी पूरा पुरुषार्थ नै गर्दैनौ। जसले गर्छ, उसैले राम्रो पद प्राप्त गर्नेछ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाका याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) ५ विकारहरूको बिमारीबाट मुक्त हुनको लागि सर्जनको राय लिँदै रहनु छ। आत्मामा कुनै बिमारी नहोस्, यसको सम्हाल गर्नु छ।
- २) सच्चा कमाइ गर्नु र गराउनु छ। कुनै पनि बेकाइदा चलन चल्नु छैन। राहुको दशा कहिल्यै नबसोस्- यसको लागि बाबाको आज्ञामा सदा चल्नु छ।

वरदान:- स्वदर्शन चक्रधारी बनेर हरेक कर्म चरित्रको रूपमा गर्ने मायाजित, सफलतामूर्त भव

जसरी बाबाको हरेक कर्म चरित्रका रूपमा गाइन्छन्, त्यसरी नै तिम्रो पनि हरेक कर्म चरित्रको समान होस्। जो बाबाको समान स्वदर्शन चक्रधारी बनेका छन् उनीहरूबाट कहिल्यै पनि साधारण कर्म हुन सक्दैन। स्वदर्शन चक्रधारीको निशानी नै हो सफलता स्वरूप। जति पनि कार्य गछौं त्यसमा सफलता समाहित हुन्छ। स्वदर्शन चक्रधारी मायाजित हुने भएकाले सफलतामूर्त हुन्छन् र जो सफलता छ, ऊ नै हरेक कदममा पदमापदम पति हो।

स्लोगन:- खुशीका समर्थ संकल्पहरूको रचना गन्थौ भने तन-मनबाट सदा खुशी रहनेछौ।